

KONSERTHUSGRUPPEN

– ett nätverk för Halmstads musikliv

Vilken härlig klangkväll vi fick uppleva. I kulturhuset Najaden. Vi som lyssnade till Västerås Sinfonietta fredagen den 14 februari, alla hjärtanas dag. "Love is in the air" sjöng John Paul Young en gång. Det kändes verkligen så. Orkesterns tema var före paus var hav och vatten. Man riktigt hörde hur måsarna skrattade högt uppe och vågorna kluckade långt nere i Andrea Tarrodís "Zephyros". Tarrodi, svensk tonsättare född 1981, var en ny bekantskap för mej. Gav mersmak.

Västerås Sinfonietta gjorde här sitt första stopp på en miniturné som även tar orkestern till England. Sinfoniettan är en nedbantad symfoniorkester. Det sitter färre musiker i alla stämmor. Orkestern saknar tungt brass, som basuner och tromboner. Det ger en intimare klang som påminner om kammarmusik. Som publik känner man en större närhet till musikerna. De enskilda instrumenten framträder tydligare. Kanske på gott och ont. Men har man den gemensamma spelstyrkan som västeråsarna besitter är betyget stort A.

Huvudnumret för aftonen var Johannes Brahms senromantiska dubbelkonsert för violin och cello. Solostämmorna spelade de internationellt kända engelsmännen **Lawrence Power och Paul Watkins**. Konserten är ett tekniskt svårt nummer, som mycket av Brahms musik. Den kräver ett sekundstämigt samarbete mellan solisterna. Det fick vi verkligen uppleva. Liksom hur **kvällens dirigent Simon Crawford-Phillips** lade orkestergrunden. Att se Simon dirigera är ett skådespel i sig. Hela karlen lever med i musiken.

Några ord också om kvällens encore. Hela orkestern, minus cellisterna, kom på fötter och gled ännu närmare oss i en wienklassicistisk slagdänga. Rödde sej böljande fram och tillbaka som en enda rytmisk kropp, och fick förstås stående ovationer.

En härlig klangkväll att minnas länge. Välkomna åter Västerås Sinfonietta!

Vid pennan, Pelle Hörmander